

Îmi fusese foarte dor de Hyesan după ce ne-am mutat și abia așteptam să-i revăd pe toți prietenii mei. Yong Ja crescuse și se înălțase foarte mult – cel puțin pentru o nord-coreeancă. Fusese întotdeauna mai voinică, dar acum lua și lecții de taekwondo, care o făceau și mai dură. Când îmi petreceam timpul cu ea, mă simțeam în siguranță, pentru că în Hyesan se schimbaseră foarte multe în cei trei ani cât lipsisem eu. Orașul părea acum mai animat și mai prosper, datorită comerțului legal și ilegal cu China. Iar tinerii arătau și se purtau foarte diferit. Fetele mai mari își îndreptau părul ondulat cu o cremă numită Magic, adusă de contrabandiști de peste graniță. Unele își vopseau părul și purtau blugi, ceea ce era ilegal. Blugii erau simbolul decadenței americane, iar dacă te prindeau polițiștii îmbrăcat în așa ceva, ți-i tăiau cu foarfeca. Apoi puteai fi condamnat la o zi de reeducare sau la o săptămână de muncă suplimentară. Dar asta nu îi oprea pe adolescenți să încerce lucruri noi.

Yong Ja mi-a explicat că toți adolescenții aveau „prieten” sau „prietenă” – adică băieții și fetele își petreceau timpul împreună. Dar mie mi se părea nemaipomenit de ciudat. Pînă și copiii de grădiniță se prefăceau că au prieten sau prietenă. Yong Ja mi-a împărtășit cîteva din noile reguli dintre sexe. De pildă, dacă un băiat făcea anumite sunete din buze, nu trebuia să te întorci decît dacă voiai să fii prietena lui. Dacă te întorceai, nu te mai lăsa în pace. Eu am făcut greșeala asta de cîteva ori pentru că încă mă zăpăceau toate aceste obiceiuri noi. De fapt, mă simțeam cam de la țară. Yong Ja chiar rîdea de accentul meu de Kowon pe care îl căpătasem cît timp fusesem plecată. Oamenii din zona centrală a Coreei de Nord vorbesc mult mai lent decît cei care locuiesc în orașele aflate la granița cu China. Când m-am întors din Kowon, parcă eram un american din Atlanta care se mutase la New York. A durat ceva timp pînă am reînvățat să vorbesc ca localnicii.

M-am înscris la gimnaziul din Wiyeon și mi-am făcut un nou grup de prieteni, majoritatea fete cu cîteva ani mai

mari decît mine. Iar pierdusem cîteva clase și nu țineam pasul la școală. Cînd a venit și Eunmi de la Kowon, avea 15 ani și era într-o clasă mai mare. Și-a făcut și ea rapid o grămadă de prieteni și nu ne-am mai petrecut timpul împreună, ca înainte. A început și ea să iasă cu băieți și s-a îndrăgostit de unul al cărui tată era din China. Mama i-a cerut să se despartă de el pentru că era dintr-un *songbun* foarte prost, chiar mai rău decît al nostru. Eunmi a ascultat-o, dar asta a provocat unele fricțiuni în familia noastră.

Noii mei prieteni știau totul despre ce era la modă pentru că se uitau la telenovele sud-coreene și la videoclipuri internaționale. Nimeni nu avea calculator acasă și, bineînțeles, nu exista conexiune la internet, de unde s-ar fi putut descărca materiale străine ilegale. Însă acestea erau aduse clandestin de dincolo de fluviu, din China, în fiecare noapte. DVD-uri subțiri înlocuiseră casetele voluminoase, ușurînd astfel aducerea lor în țară într-un număr mai mare. Ceea ce cu cîțiva ani în urmă doar picura ajunsese acum să curgă șuvoi.

Unii dintre prietenii mei aveau camere cu draperii groase pe care le trăgeau ca să se uite la DVD-uri, așa că puteam să punem filme și să dansăm pe coloana sonoră. Ascultam și casete și CD-uri – tot ce prindeam. Mie și surorii mele ne plăceau cel mai mult cîntecele de dragoste triste. Preferatul nostru era despre doi îndrăgostiți care au jurat să-și fie credincioși unul altuia încrucișîndu-și degetele mici. Apoi unul dintre ei a dispărut pe neașteptate. Mereu mă făcea să plîng.

Dacă nu ar fi fost DVD-urile și CD-urile acelea străine, nu am fi știut nici un cîntec în afară de cele pe care eram obligați să le învățăm, despre Kim Ir Sen și Kim Jong Il. Încercam să le modificăm, ca să le facem mai interesante. Unul dintre băieții mai mari cu care umblam cînta la chitară, iar cînd cîntam și noi cu el, săream peste versurile despre cei doi Kim. De fiecare dată cînd cîntam cîntecele

acelea, mă simțeam mai liberă. Am avut mare noroc că nu ne-au prins. Dar eram tineri și nu ne gîndeam la viitor.

Nord-coreenii de vîrsta mea și cei mai mici sînt numiți cîteodată generația *jangmadang*, pentru că am crescut cu piețe și nu ne mai aminteam vremurile cînd statul le dădea tuturor tot ce aveau nevoie. Noi nu am avut aceeași loialitate oarbă față de regim pe care o simțea generația părinților noștri. Totuși, deși economia de piață și mass-media din exterior ne slăbeau dependența față de stat, eu nu puteam face saltul mental necesar pentru a vedea filmele și televizele străine la care îmi plăcea să mă uit ca pe niște exemple de viață pe care aș fi putut s-o am.

Intram în adolescență și poveștile de iubire începeau să-mi stîrnească curiozitatea. Eu și prietenele mele ne imaginam tot felul de lucruri despre cuplurile pe care le vedeam în filmele acelea, doi oameni ce se priveau în ochi și vorbeau cu un accent nespus de dulce și de frumos. Încercam și noi să-i imităm, iar cînd ne invita cîte un băiat în oraș, îl puneam să vorbească precum sud-coreenii. Bineînțeles, „ieșitul în oraș” în Coreea de Nord era mult mai inocent chiar și decît cele mai cumiți scene din filmele la care ne uitam. Eu nu mai văzusem povești de dragoste decît în filme și habar nu aveam ce face Frumușica cînd camera se îndrepta în altă direcție. Încă eram absolut inocenți. În *Frumușica* mă interesau doar hainele acelea frumoase pe care eu și Yong Ja încercam să le recreăm pentru păpușile noastre de hîrtie.

Mi-e cam rușine să recunosc, dar nu știam că sărutul este ceva romantic. Pentru că mama și tata mă pupau o grămadă cînd eram mică, am crezut că e ceva ce face toată lumea ca să-și arate afecțiunea. În Coreea de Nord nu există educație sexuală. Poate că unele mame sau anumiți doctori vorbeau cu o fată înainte de ziua nunții ei, dar eu nu am auzit niciodată de așa ceva. De mai multe ori, cînd

eram mică, o întrebasesem pe mama cum m-am născut, dar ea mi-a spus doar că o să aflu cînd o să cresc mare. Cred că băieții erau la fel de inocenți ca fetele.

În Hyesan, încă erau puțini oamenii care aveau telefon fix, iar mobil nu aveau decît cei mai bogați. Singura modalitate prin care un băiat putea să invite în oraș o fată era să se ducă s-o caute. Bineînțeles, părinții nu voiau ca fetele lor să se întîlnească cu băieți. Generația lor credea în continuare că dansul este scandalos, așa încît băieții trebuiau să găsească soluții ca să treacă de baricade. Eu cunoșteam cîtiva băieți care voiau să iasă cu mine, iar fiecare încerca să urce scările pînă la apartamentul nostru de la etajul al optulea și să bată la ușă.

Mama se supăra și striga prin ușa închisă:

— Ieșiți! Plecați de aici!

Nu mă lăsa să ies. Ca să nu mai dea de ea, băieții îmi făceau un semn la școală, iar seara veneau și mă așteptau lîngă clădire, strigînd numele de cod, ca să-i aud și să găsesc un pretext să cobor. Bineînțeles, erau și băieți care voiau să iasă cu sora mea. Și mai erau o grămadă de alte adolescente în blocul nostru, așa că după ce apunea soarele era cam gălăgie pe-afară.

Pe mine nu prea m-a interesat cu adevărat să ies cu nimeni pînă ce nu l-am cunoscut pe Chun Guen, prima mea dragoste. Avea 18 ani, cu cinci mai mult decît mine, și învăța la un liceu special, pentru cei mai străluciți elevi din toată provincia Ryanggang. Era mai înalt decît majoritatea coreenilor, cu tenul palid și o voce calmă. Ne mai întîlneam cînd vizitam niște prieteni de familie care locuiau în aceeași clădire cu el, alături de a noastră. La început Chun Guen doar mă saluta din cap cînd treceam unul pe lîngă altul pe hol sau pe stradă. Apoi, într-o bună zi, m-a invitat să ies cu el. Eu îmi doream foarte tare să ne întîlnim, dar a trebuit să spun nu. Știam că povestea asta a noastră nu putea să aibă un final fericit.

Pentru că familia mea era nouă în acea zonă a orașului, Chun Guen nu știa că eram fiica unui infractor. Familia lui era bogată și puternică. Tatăl lui studiasse în străinătate, făcuse un doctorat și era un distins profesor de agricultură la universitate. Mama lui era o personalitate foarte importantă în politică, cu un rang înalt în Partidul Muncii. Dacă părinții lui aflau că sîntem împreună, o încurca. Iar dacă relația noastră devenea serioasă ori dacă voia să ne căsătorim, i-aș fi distrus viața. Chun Guen nu ar fi putut niciodată să mai devină membru de partid, nici să studieze la cele mai bune universități și să aibă o carieră de succes. Eu aș fi fost o rană, o povară care l-ar fi tras în jos. Așa că îl refuzam de fiecare dată.

Dar el tot insista. Așa că într-o zi am acceptat să vin la o petrecere acasă la el, cînd părinții lui erau plecați. Era ceva total inocent. Erau o grămadă de băieți și fete mai mari de la școală de la el. Eu eram cea mai mică și în mod sigur cea mai săracă dintre toți invitații. La un moment dat, mi-am dat seama cît de prăpădite erau hainele mele la mîna a doua și că aveam pantalonii găuriți. În Coreea, ne descălțăm înainte de a intra în casa cuiva, așa că toată lumea putea vedea de cîte ori îmi cîrpisem șosetele alea urîte pe care le aveam în picioare. Era umilitor pentru mine să mă aflu printre toți copiii aceia cu bani.

Apartamentul lui Chun Guen mi se părea imens – era la fel de mare ca al nostru, dar era ocupat de o singură familie, nu de trei. Nu mi-a venit să cred cînd am văzut coji de portocale și de ouă în coșul de gunoi. Ouăle erau o delicată foarte rară în familia mea; mîncam așa ceva doar de Anul Nou și la ocazii speciale. Iar portocalele erau un adevărat lux, eu nu mai mîncasem niciodată – doar o bucățică o dată, cînd a adus tata o portocală acasă, pe vremea cînd eram bogați. Mi se părea o risipă că aruncau coaja.

Am încercat să mă prefac că mă simt bine între ei și că înțeleg ce vorbesc toți. Chun Guen încerca să-mi explice

cum folosea calculatorul la școală, iar eu aprobam politicoasă din cap și zîmbeam, deși nu mai văzusem niciodată așa ceva. În școlile de rînd din Coreea de Nord nu existau calculatoare. Mă simțeam așa de prost, încît m-am supărat fără motiv pe Chun Guen și am plecat mai repede. Am alergat pînă acasă.

Am crezut că acolo o să se termine totul, dar Chun Guen era foarte răbdător și iertător. Iar de fiecare dată cînd îl vedeam, simțeam un gol în stomac – și nu de la foame. Așa că uneori mai acceptam să mă întîlnesc cu el, dar numai dacă îmi promitea că nu mai spune nimănui. Trebuia să așteptăm să se întunece de-a binelea ca să ne întîlnim; dacă ne vedea vreun vecin ar fi fost prea periculos pentru el. Cînd ne vedeam pe stradă, unul dintre noi traversa pe celălalt trotuar sau o lua în altă direcție.

Chun Guen a aflat unde stau, iar într-o seară a venit și a bătut la ușa mea. Părinții mei au fost impresionați: mama a spus că este respectuos, generos și inteligent. Tata mi-a spus să-l invit la cină. Dar eu nu l-am chemat. Nu voiam să vadă cît de săraci eram – și încă nu îi spuseseam că tata fusese la închisoare. Ce rost avea? Știam că nu aș fi putut să mă căsătoresc niciodată cu cineva ca Chun Guen. Eu nu puteam avea un viitor fericit. Eu nu aveam să merg niciodată la facultate și probabil că urma să mă mărit cu vreun țăran sărac, dacă nu muream de foame pînă atunci.

Era deja iarnă, iar situația familiei mele era de-a dreptul disperată. Era o problemă cu vechiul sistem feroviar, care folosea curent electric pentru a pune trenurile în mișcare. Rețeaua electrică din nord devenise atît de slabă, încît trenul care venea de la Phenian trebuia să se oprească înainte de a ajunge la Hyesan și să facă cale-ntoarsă. După un timp nu a mai venit deloc. Părinții mei au tot așteptat, dar trenul nu a mai venit. Acum singura modalitate de a aduce metale de la Phenian era cu mașina, ceea ce era